

31வது நாள் நினைவு மலர்

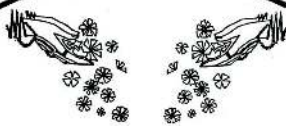
திருக்கோனமலையை
மிறப்பிடமாகவும், வசிப்பிடமாகவும்
கொண்டு வாழ்ந்து அமரத்துவமடைந்த

அமரர். நீலலோஜின் மகாதேவன்

அவர்களின்

அந்திரியட்டி நினைவு மலர்

(19.06.2019)

எமது அன்புத் தெய்வத்தின் பொன்னடிகளிற்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்

பத்து திங்கள் சுமந்து பத்திரமாய் பெற்றெடுத்து
பாசத்துடன் எமை வளர்த்து நன்னெறி காட்டி
குடும்பத்தின் கலங்கரை விளக்காய் வாழ வழிகாட்டி
பண்புக்கோர் சிகரமாய் பாசத்தின் உறைவிடமாய்

பொறுமையின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்து
பக்குவமாய் எமை பராமரித்து
இன்முகத்துடன் இன் சொல்பேசி பார்
புகழும் நிலை தந்து
மனிதருள் மாணிக்கமாய் விளங்கி
பார்க்கும் இடமெல்லாம் தன் நினைவு தந்து
மீளாத்துயில் கொண்ட எங்கள் அன்புத்தாயே
எங்கள் கண்ணீர்த்துளிகளால் கமலத்திருவடி கழுவி
இறை சோதியுள் உங்கள் ஆத்மா கலந்திருக்க
இந்நூல் உன் பாதம் சமர்ப்பிக்கின்றோம்

ஓம்சாந்தி! ஓம்சாந்தி! ஓம்சாந்தி!

உ

31ம் நாள் நினைவு மலர்

அன்னை
மடியில்

13

.

05

.

1934

ஆண்டவன்
அடியில்

19

.

05

.

2019

திருக்கோணமலையை பிறப்பிடமாகவும்,
வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவரும்

திருமதி. நீலலோஜினி மகாதேவன்

அவர்களின் நினைவு மலர்

19.06.2019

மறைவு தினப்பா

சீராளும் விகாரிஆண்டு சிறந்தவை காசித்திங்கள்
யாராளும் அயரபக்கப் பிரதமையே — பேராளும்
நீலலோ ஜினிமகாதேவன் நிமலனார் தாளினைந்த
சீலமுறு நாளென்பர் சிறந்து.

திருக்கோணேஸ்வரம்.

இலங்கையிலுள்ள சிவாலயங்களுள் மிகவும் தொன்மையானதும் முதன்மையானதும் என்ற சிறப்புடையது திருக்கோணேஸ்வரம். இது இயற்கை எழில் நிறைந்ததும் உலகின் மிகச் சிறந்த இயற்கைத் துறைமுகம் அமைந்ததுமான திருக்கோணமலை பட்டினத்தில் அமைந்துள்ளது. முப்புறமும் கடல் சூழ்ந்த திருக்கோணமலை நகரத்தில் அமைந்துள்ள திருக்கோணேஸ்வர ஆலயமும் முப்புறமும் கடல் சூழ்ந்த குன்றில் காணப்படுவது பெருஞ்சிறப்பாகும். இவ்வாலயத்தில் அமைந்துள்ள இறைவன் கோணேஸ்வரர் என்றும் இறைவி மாதுமையம்பாளர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாலயத்தின் தீர்த்தமாக பாவநாசச் சகனையும் தலவிருட்சமாக கல்லால மரமும் அமைந்துள்ளன.

இவ்வாலயம் என்று தோன்றியது என்பது இதுவரை துல்லியமாகக் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்துவுக்கு முன் 1300ம் ஆண்டளவில் இலங்கையை ஆண்ட மனுமானிக்கராஜா என்ற மன்னனால் இவ்வாலயம் தாபிக்கப்பட்டதாக அறிஞர் ஒருவர் கூறுகிறார். இராமாயணத்தில் வரும் பாத்திரமான இராவணனுக்கும் இவ்வாலயத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்துள்ளதாகக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. திருக்கோணேஸ்வரத் திருப்பதிகத்திலும் இவ்வாலயத்துக்கும் இராவணனுக்கும் உள்ள தொடர்பு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இராமாயணக் காலம் கிறிஸ்துவுக்கு முன் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டதென்பர் அறிஞர். கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வாயுபுராணத்தில் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுவதாக மற்றுமோர் அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்.

கவி இராஜவரோதயரின் பாடலின்படி திருக்கோணேஸ்வரம் கி.மு. 1589ல் தோற்றம்பெற்றதாக அறியமுடிகிறது. கொட்ரிங்டன் என்பாரின் கருத்துப்படி ஆலயம் கி.மு. 2590ல் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிங்கள வாலாற்று ஆசிரியர் பி.எ. பிரீஸ் என்பவர் திருக்கோணேஸ்வரம் விஜயனின் வருகைக்கு (கி.மு. 483) முன்னமே தோற்றம் பெற்றது என்கிறார். கடல்கூழ் இலங்கை கயவாகு என்று சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்ற கயவாகு வேந்தன் இத்திருத்தலத்துக்குப் பல நிபந்தங்களை ஏற்படுத்தி மேலும் சிறப்பும் வசதியும் சேர்த்தான் என அறியமுடிகிறது. இவனின் ஆட்சிகாலம் கி.பி. 114 தொடக்கம் 134 வரையிலானது என்கின்றனர் வாலாற்று அறிஞர்கள் இலங்கை வேந்தனாக இருந்த மகாசேனன் என்பான் தான் தழுவிய மகாயான பௌத்தத்தைப் பரப்புவதற்கு இடையூறாக இருந்த ஆலயங்களை அழித்தபோது அவற்றுடன் ஒன்றாக திருக்கோணேஸ்வரமும் அழிக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தின் உரைநூலான வம்சத்தப்பகாசினி தெரிவிக்கிறது. இது கி.பி. 302ல் நிகழ்ந்ததென்பர் வரலாற்று அறிஞர். எனினும் ஆலயம் சைவ மக்களால் வெகுவிரைவாக மீளவும் கட்டியெழுப்பப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் திருஞானசம்பந்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் கீர்த்தி இலங்கைத் தீவுக்கும் அப்பால் பரவியிருந்ததென்பது உறுதியான வரலாறு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தர் இராமேஸ்வரத்தில் இருந்தபடியே திருக்கோணமலைப் பதிகத்தைப் பாடியருளியுள்ளார். வடகைலையில் இறைவன் அமர்ந்திருக்கிறார் என்ற சைவ சமய கொள்கையின் பிரகாரம் வட கைலைக்கீடாக தென்கைலை எனப்படும் திருக்கோணேஸ்வரத்திலும் இறைவன் அமர்ந்திருக்கிறார் என்பதை வலியுறுத்தித் திருக்கோணமலைத் திருப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாட முடிவிலும் 'கோணமா மலையமர்ந் தாரே' என்று திருஞானசம்பந்தர் பாடியருளினார். அவரால் பாடப்பெற்ற எவ்வாலயத் திருப்பதிகத்திலும் 'அமர்ந்தாரே' எனுஞ் சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

பிற்காலத்தில் திருக்கோணேஸ்வரம் குளக்கோட்டு மன்னனால் புதுப்பிக்கப்பட்டு சிறப்பொரு பூசைகள் நடைபெறுவதற்கு மேலும் வசதிகள் அளிக்கப்பட்டதாக வரலாறு கூறுகிறது. கி.பி. 1215 தொடக்கம் 1255 வரையிலான 40 ஆண்டு காலம் இம்மன்னனின் ஆட்சி நிலவியதென்பர். இத்தகைய புகழ் வாய்ந்த ஆலயம் போத்துக்கீசரின் வருகையின் பின்னர் மதவெறி காரணமாக இடித்தழிக்கப்பட்டது. போத்துக்கீசத் தளபதியாக இருந்த கொன்ஸ்ரன்டைன் டி ஸா என்பான் 1627 சித்திரை 14ந் திகதி இவ்வாலயத்தை துவம்சம் செய்தான். அழிக்கப்பட்ட ஆலயத்தின் கற்களைக் கொண்டே பிரடரிக் கோட்டை கட்டப்பட்டதென்பர் வரலாற்றறிஞர். சிவவழிபாடு மறுக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்த சைவ அடியார்கள் இக்கோயில் விக்கிரகங்களில் ஒன்றைக் கொண்டு தம்பலகாமம் எனும் இடத்தில் 1657ம் ஆண்டளவில் ஓர் ஆலயம் தாபித்து தம்பலகாமம் ஆதிக்கோணேஸ்வரர் ஆலயம் என்ற பெயரில் வழிபடலாயினர். ஏனைய விக்கிரகங்கள் போர்த்துக்கீசரின் வசம் சிக்காதவாறு சிவனடியார்கள் மறைத்து வைத்திருந்தனர்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்போது வழிபாடியற்ற அனுமதிக்கப்பட்டதால் மலையுச்சியிலிருந்த தலவிருட்சமான கல்லால மரத்தைப் பக்தர்கள் பூசித்து வந்தார்கள். ஆலயம் மீளவும் அமைக்கப்படாத நிலையில் வரலாற்றுக்கெட்டாத காலந்தொட்டு கற்பாறையில் முளைத்துக் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக்கு மேல் உயராத தலவிருட்ச வழிபாடும் அதனுடாக கடலுக்குச் செய்யும் வழிபாடுமே பக்தர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாக அமைந்திருந்தன. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது பிரித்தானியப் படையினரால் குறிப்பிட்டளவு பக்தர்களே வழிபாடுசெய்ய அனுமதிக்கப்பட்டதாகச் செய்திகள் கூறுகின்றன.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்தபின் திருக்கோணேஸ்வரத்தை மீளவும் கட்டியெழுப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் சைவ அடியார்களிடம் துளிர்விட்டது. இதன் பயனாக சுவாமிமலை அடிவாரத்தில் முதலியார் கார்த்திகேசு அவர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த மடத்தில் திரு. கே.வி ரங்கநாதன் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் ஒன்றுகூடிய சைவமக்களின் சிலர் திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்யவேண்டும் என்ற சீரியநோக்குடன் 09.07.1950 அன்று திரு. து. இராசரத்தினம் தலைமையில் தற்காலிகச்சபை ஒன்றை நிறுவினர். பின்னர் இதுதொடர்பாக பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தை அறிதற்கும் ஒத்துழைப்புப் பெறுதற்குமான பெரிய கூட்டமொன்று திரு. து. இராசரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில் 15.08.1950 அன்று திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரி மன்டபத்தில் கூட்டப்பட்டு தற்காலிக சபையே புனருத்தாரண சபையாக ஏகமனதாக அங்கீகாரம் பெற்றது.

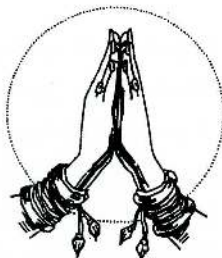
இறைவன் திருவுருளால் நகராண்மைக்கழக ஊழியர்கள் வீரநகர் என்று இடத்தில் கிணறு வெட்ட முற்பட்டபோது முந்நூறு வருடங்களுக்கு மேலாக மறைந்திருந்த மூன்று திருவுருவங்கள் வெளிவந்தன. இவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த அடியார்கள் இவ்விக்கிரகங்களை நகராண்மைக் கழகத்திலேயே வைத்து பூசித்தனர். அத்துடன் ஏற்கனவே சைவ அடியார்கள் வசமிருந்த இரண்டு விக்கிரகங்களையும் சேர்த்து திரு. சு. சிவபாலன் அவர்களால் அவை கொழும்பு புதைபொருள் ஆராய்ச்சி அலுவலகத்திற் சேர்க்கப்பட்டு சிலமாதங்களின்பின் அவ்விக்கிரகங்கள் சிறப்புடன் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி அலுவலகத்தாரால் புனருத்தாரண சபையிடம் ஒப்படைக்கப்பட அவை கார்த்திகேசு முதலியாரின் மடத்தில் வைத்து பூசிக்கப்படலாயின.

பின்னர் 1952 முற்பகுதியில் இத்திருவுருவங்கள் இலங்கை முழுவதும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. ஆலயக்கட்டட நிதிக்காக அன்பர்கள் நிதியுதவி வழங்கினர். திரு. சீவரெத்தினம் எனும் அடியார் முதல் வேலையைத் தன்பணத்தைச் செலவிட்டுத் தொடக்கி வைத்தார். திரு. சிவபாலன், திரு. இ. முருகுப்பிள்ளை ஆகியோர் கரிசனையுடன் முன்னின்று புனருத்தாரண சபையின் உதவியுடன் அன்பர்களின் நிதியைக் கொண்டு ஆலயம் அமைத்து 1952 பெப்ரவரி 23ந் திகதி விக்கிரகங்களை பிரதிஸ்டை செய்து வழிபாடியற்ற வழிகோலினர்.

திரு. து. இராசரத்தினம் அவர்கள் மறைவைத் தொடர்ந்து திரு. சு. ம. மாணிக்கராசா தலைமையில் இயங்கிய பரிபாலனசபை அவர் பின் வைத்திய கலாநிதி சு. சித்திரவேலுவின் தலைமையிலும் அவர் மறைவை அடுத்து சட்டத்தரணி மு.கோ. செல்வராசா தலைமையிலும் பின்னர் திரு. ப. பரமேஸ்வரன் தலைமையிலும் தற்போது திரு .அருள்.சுப்பிரமணியம் தலைமையிலும் இயங்கிவருகிறது. சைவ அடியார்களினதும் பரிபாலன சபையினர்களினதும் சிவத் தொண்டு காரணமாக முந்தைப்பெருமைக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் வகையில் ஆலயம் பொலிவுடன் காட்சியளிக்கிறது. பஸ்துறைச் சமூகசேவைகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி வரும் பரிபாலனசபை மேலும் சமூக சேவைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தவும் தற்போது செயற்பட்டுவரும் சேவைகள் தொடர்ந்து நடைபெறவும் சைவஅன்பர்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் எதிர்பார்க்கிறது.

உதவியநூல்கள்

1. இந்துசமயம்.
2. ஈழத்துச் சிவாலயங்கள். திருக்கேதீச்சரம் ஸ்ரீமத் சபாரத்தினம் சுவாமிகள், தொண்டர்சபை வெளியீடு.
3. வரலாற்றுத் திருகோணமலை, கனகசபாபதி சரவணபவன்.
4. திருக்கோணேசர் ஆலய கும்பாபிஷேக மலர், (03.04.1963) வெளியீடு கோணேச ஆலய புனருத்தாரண கும்பாபிஷேக சபையார்.

விநாயகர் துதி

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினால்
கண்ணிற் பணிமிற் கனிந்து.

தேவாரம்

குளித்த புருவமும் கொவ்வைச்சொல் வாயிற் குமிழ் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியும் பால் வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே

திருவாசகம்

அன்றே எந்தன் ஆவியும்
உடலும் உடமை எல்லாமும்
குன்றே அணையாய் என்னை ஆட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையுறெனக் குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே

திருவிசைப்பா

கையாத மனத்தினை கைவிப்பான் இத் தெருவே
ஐயா நீ உலாப் போந்த அன்றுமுதல் இன்றுவரை
கையாரத் தொழுது அருவி கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
செய்யாயோ அருள் கோடைத் திரை நோக்கிய சுந்தரனே

திருப்பல்லாண்டு

சீருந் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்றதால் ஆர்பெறுவாருலகில்
ஊரும் உலகும் கழறி உழறி உமை மணவாளனுக்காள்
பாரம் விசும்பும் அறியும் பரிசு நாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம்

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உந்தன்
திரு நடங் கும்பிடப் பெற்றேன்
மண்ணிலே பிறந்த பிறவியே எனக்கு
வாலி தாம் இன்பமாம் என்று
கண்ணிலானந்த அருவி நீர் சொரிய
கைமலர் உச்சிமேற் குறித்து
பண்ணினாள் நீடி அனைவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்து

திருப்புகழ்

இசைந்த ஏறும் கரியுரி போர்வையு மெழில் நீறும்
இலங்கு நாலும் புலியதனாடையு மழுமாலும்
அசைந்த தோடும் சிரமணி மாலையும் முடிமீதே
அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய குருநாதா
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேரற முணியோனே
உகந்த பாசக் கயிறொடு தூதுவர் நலியாதே
அசந்த போதென் துயர்கெட மாமயில் வரவேணும்
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய பெருமாளே

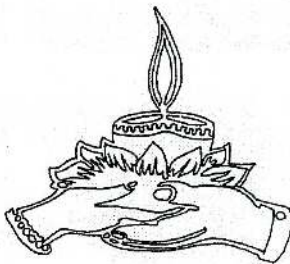
வைரவர் தோத்திரம்

ஆதி வைரவப் பெருமானே போற்றி
ஆதி சிவனின் வடிவமே போற்றி
சோதி ரூபனே சொர்ணா போற்றி
சுகம் தரும் காவல் தெய்வமே போற்றி
நீதியை வழங்கும் சனீஸ்வரனுக்கும்
நீ குருவாகி அருளினாய் போற்றி
பீதி பேய் பிணி வினைகளைப் போக்கி
பேரின்ப வாழ்வைத் தருவாய் போற்றி

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாதுபெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசசெய்க குறைவிலாது யிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

துணைவிழைப் பா.

தென்கயிலை மலைமர்ந்து தென்றலசை வினில்மிதந்து
திருப்பதிகந் தனில்மயங்கும் கோணேசர்
மென்றோளி மாதுமையாள் மேனியொரு பங்கனென
மேன்மைபெறு தமிழ்காக்கும் நமதீசர்
அன்றாடம் அடியார்கள் அகமுருகிப் பதமேத்த
அன்னையெனக் குறைதீர்க்கும் அருள்நேசர்
என்றுமுயர் சைவமொடு இனியதமிழ் தழைத்தோங்க
இங்கமர்ந்து காவல்கொள்ளும் மறைவாசர்.

வீணைக்கொடி யோன்செருக்கை விரலாலே தாமடக்கி
வேந்தனுக்கு நெறிகொடுத்த அருளாளர்
ஆணையிட்டு அவன்பதித்த அரியஏழு நீரூற்றால்
அழகுவர லாறுதந்த உமைநாதர்
கோணைமண்ணின் நாயகராய்க் கோலாகல மாயமர்ந்து
கொடுவினைகள் அழித்தருளும் குலவேந்தர்
காணவொண்ணாத் தேவர்களும் கைதொழுது ஏத்திநிற்க
கருணைவடி வாகிநின்ற ஒளியேந்தல்.

கொள்ளமுன்னர் நித்திலங்கள் அள்ளிவந்து குவிக்கின்ற
கத்துகடல் திருவடியைத் தாலாட்ட
கள்ளமிலாப் பக்தர்மனம் காக்ககாக்க என்றுரைத்துக்
கருணைவடி வானவரைச் சீராட்ட
தெள்ளுதமிழ்ப் பாடல்களால் சீராளர் பொழியுமிசை
தேனருவி யாயவரின் செவியினிக்க
வள்ளலென வாய்த்தகோணை நாதன்றாள் தொழுகின்றோம்
வளர்தமிழும் சிவநெறியும் பெருமைகொள்ள.

ஒரு மலரின் கதை.

ஒரு மலர் தன் இதழ்களைக் கருக்கிக் கொண்டது.

வானுறையும் தெய்வத்துள் வைத்து எண்ணப்படத்தக்க வாழ்க்கையை வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து முடித்த திருப்தி அதற்கு. உயிர்களின் இறுதி இலக்கு என்பது இறைசங்கமம்தான். வாழ்க்கைப் பயணமும் அதை நோக்கியது தான். இப்போது அந்தமலர் இறையடியில் புதிதுபோல் பூத்துக் கிடக்கிறது. இறைஅம்சத்தில் தானும் இணைந்துகொண்டு விட்டது. அந்த மலரின் இலக்கு சொர்க்கமன்று. சொர்க்கத்துக்குப் போகும் உயிர் ஒருபோதும் தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தை முடித்துக் கொள்வதில்லை. அதற்கு மீண்டும் பிறவி உண்டு. இந்த உலக இன்பதுன்பங்களிற் பங்கும் உண்டு.

சொர்க்கம் என்பது பணத்தைச் சேர்த்தவன் உல்லாசப்பயணம் போய்வருவது போல. நரகம் என்பது என்பது நோயைச் சேர்த்தவன் மருத்துவமனையில் தங்கியிருந்து கசப்பான மருந்துகளுடன் போராடுவதுபோல.

இருவரும் தத்தம் அனுபவங்கள் முடிந்ததும் பழைய இடத்துக்குத் திரும்பிவந்துதான் ஆகவேண்டும்.

இப்படித்தான் சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறது : உயிர்களின் இலக்கு இறைவனை அடைவதே என்கிறது.

சொர்க்கம் நரகத்தை அது பெரிதாக எண்ணுவதில்லை. உயிர்களை உல்லாசப்பயணம் அனுப்பி வைப்பதற்கோ, மருத்துவமனையில் வருத்துதற்கு வகைசெய்வதற்கோ அது விரும்புவதில்லை. இதனால்தான் பற்றற்ற வாழ்வு வேண்டுமென்கிறது சிவசமயம். புண்ணியம் செய்யுங்கள், சொர்க்கம் கிடைக்கும் என்றால் பற்றறுந்து போவது எங்ஙனம்?

பாவம் செய்தால் நரகம் கிடைக்கும் என்பது உயிர்களைப் பயமுறுத்துதற்கு ஒப்பாகுமன்றோ. பற்றிலும் பக்தி பிறப்பதில்லை: பயத்திலும் பக்தி பிறப்பதில்லை. “பற்றற்றான் தானைப் பற்றுக.” என்பதெல்லாம் பற்றைவிடத் துடிப்பவனுக்கு ஆரம்ப வழிப்பாடு. அது, இருப்பில் கயிறு கட்டிக்கொண்டு நீந்தப்படுகுவது போல. நீச்சலின் நோக்கம் இருப்பிற் கயிறு கட்டுவதன்று என்பதைப் புரிந்து கொண்டால் எல்லாமே தெளிவாகிவிடும். நீச்சல் கைவரும்போது இருப்பிலுள்ள கயிறுக்கு வேலை இல்லாமற் போய்விடுகிறது. அது தானாகவே விலகிக் கெளகிறது, வெள்ளரிப் பழத்திலிருந்து தாய்க்கொடி விடுபடுவது போல. பற்றறுகின்ற பக்குவம் வரும்போது பற்றற்றான் தாளமீது கொண்ட பற்றும் அந்நியப்பட்டு விடுகிறது. இறையுடன் உயிர் இரண்டறக் கலக்கும்போது தாள் என்ன, தலை என்ன என்கிறது சித்தாந்தம். இதற்குச் சைவசித்தாந்தம் அருமையான எடுத்துக்காட்டை முன்வைக்கிறது.

“தாடலை” போல் கலத்தல் என்கிறது. தாள், தலை ஆகிய இரு சொற்கள் இணையும்போது இரண்டற இணைந்து தாடலை என்றாகி விடுகிறது. பற்றிலோ பயத்திலோ பிறக்காத பக்தி, இறையும் தாலும் ஒன்றே என்பதில் பிறக்கிறது: அன்பு வளர்கிறது.

இந்த அன்பினால்தான் சிவசமயம் இறைவனைத் தந்தையாக, தாயாக, சகோதரனாக, மைத்துனனாக, மகனாக, பேரனாக.... ஏன் வேலைக்காரனாகக்கூடப் பார்க்க அனுமதிக்கிறது.

சிவன் எமக்குத் தந்தை: பார்வதி தாய்: கணபதி மூத்தவன்: கந்தன் இளையவன்: கிருஷ்ணன் தாய்மாமன்....

இந்த உறவில் பயம் எங்கே இருக்கிறது? அந்நியத்தன்மை எங்கே தெரிகிறது? ஔவைக்கு முருகன் பேரன்: பாரதியாருக்குக் கண்ணன் வேலைக்காரன்: சுந்தரனுக்குச் சிவனே தோழன்: சம்பந்தனுக்குத் தந்தை: பாவம் ஏதுமறியா வந்திக்கு அவனே கூலிக்காரன்..... எப்படி இருக்கிறது உறவு?

உறவில்தான் அன்பு பெருகும்: உறவில்தான் உரிமையும் வரும்.

இறைவனுக்கு உயிர்கள்மேல் அந்த உரிமை உண்டு என்கிறது சிவசமயம்.

அந்த உரிமையை மறுப்பதற்கு எவருக்குத் துணிச்சல்வரும்? அன்பை வெளிக்காட்ட விடாமல் தடுப்பதற்கு எவரால் முடியும்?

அவற்றைத் தடுப்பதற்கு எம்மோடு இணைந்திருக்கும் மலங்கள்தாம் முயல்கின்றன. நாங்கள் அவற்றை அகற்றிவிட்டால், எல்லாம் இறைமயம்தான். சர்வம் சக்திமயம் என்பதும், அனைத்தும் சிவமயம் என்பதும் அன்பே சிவம் என்பதும் இதனைத்தான்.

உலகின்மீது பற்றுவை என்பர் லோகாயதர். அவர்களுக்கு உலகமே உண்மை. அதற்கப்பால் எதுவும் கிடையாது. இறைமேற் பற்றுவை என்பர் ஆன்மிகள். இறைவனைச் சார்ந்து நிற்பதொன்றே உயிர்களின் வீடுபேற்றுக்கு உவப்பான பாதை என்பர் அவர்கள். உயிர்களிடத்தே அன்புவை, இறைவன் உன்னைத் தேடிவருவார் என்பர் சிந்தனையாளர்கள். உயிரொன்று வருந்தினார்கூட அதற்காக இறையும் வருந்தும் என்பது இவர்கள் நிலை. பற்று அற நட, அதுதான் உயிர்களை உய்விக்கும் வழி என்கிறார்கள் சித்தர்கள்.

சித்தர்கள் எதிலும் பற்று வைக்காதவர்கள். நல்லது, கெட்டது, பாவபுண்ணியம், உயர்வு, தாழ்வு எதுவும் அவர்களுக்கில்லை அதனால்தான் சித்தர்களின் ஆன்மா இறைமயமாகிறது. இறையை உள்ளத்துள்ளே வைத்திருக்கும் பேறு அவர்களுடையது. இந்நிலை எடுத்தவுடன் கைவருவதில்லை. அதனால்தான் கண்ணன் கூறுகின்றான், “கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பாராதே என்று.

உலகுக்கு வருகின்ற உயிர்கள் அனைத்துக்கும் கடமைகள் இருக்கின்றன. உயிர்கள் அவற்றைச் செவ்வனே ஆற்றவேண்டும் என்பதுதான் பகவத்கீதையின் அடிநாதம். இந்த மலரின் வாழ்வும் ஒரு கீதையாயிற்று. அது கடமையைச் செய்தது: காலத்திற் கரைந்தது.

இல்வாழ்க்கை நேராக அமையின் இறைவாழ்வு நிச்சயம் என்பதற்கு இந்த மலரே சாட்சி. மலர் மண்ணில் பூத்தநாள் 1934ஆம் ஆண்டு, வைகாசித்திங்கள், 13ஆம் திகதி. அந்த மலர் பூத்த திவ்விய விளைநிலம் கோணைநாதப் பெருமான் அமர்ந்தருள் புரிகின்ற புனிதபூமி திருக்கோணமலை. அதைத் தாங்கிய செடி புகழ்பூத்த சைவப்பெருங்குடும்ப வழிவந்த இராமநாதர் முருகையா , இராமையா நாகம்மா என்கின்ற அன்புத் தம்பதி. குடும்பத்தில் ஐந்தவதாகப் பிறந்த இந்த மலருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர் நீலலோஜினி. சண்முகதாஸ், தட்சாயினிதேவி, விமலதாஸ், கௌரிதாஸ் என்போர் மூத்தமலர்கள்: சரவணமவன் இளைய மலர்.

திருமுருகனின் ஆறுதிருமுகங்கள் என அம்மலர்கள் செழுமையும் வலிமையும் பெற்றன. நீலலோஜினியின் கல்விக்கு அடித்தளமிட்ட பெருமை திருக்கோணமலை புனித மரியாள் கல்லூரியைச் சார்ந்தது. கொழும்பு நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரியும் (Good shepherd convent), திருக்கோணமலை மெதடிஸ்த பெண்கள் ஆங்கிலக் கல்லூரியும், உடுவில் பெண்கள் கல்லூரியும் அவர் கல்விக்கு மெருகேற்றின. மாணவியாக இருந்தபோதே சங்கீதம், நடனம், வீணைவாசிப்பு என்பவற்றையும் தன்னுள் சிறப்பித்துக் கொண்டார். விளையாட்டுத் துறையிலும் வல்ல மாணவியெனப் பேரெடுத்தார். தந்தையார் பிரித்தானிய அரசு கடற்படைத்தளத்தில் (British Royal Navy, Trincomalee) பிரதம லிகிதராகக் கடமையாற்றியதால் செல்வத்துக்குக் குறையில்லாமல்...வறுமை அறியாமல் ஆறுமலர்களும் ஆனந்தமாக வளர்ந்தன.

முன்னோர் போற்றிவந்த குடும்பப் பெருமையும் மலர்களைச் சமுதாயத்தின் உயரிடக் கணிப்புக்குட்படுத்தின.

நீலலோஜினி வளர்ந்தார்: மணப்பருவம் பெற்றார்: அழகுமயிலென அனைவரையும் கவர்ந்தார்: ஒழுக்கமான பெண்ணென உறவினர் நெஞ்சங்களில் நிமிர்ந்தார்.

பெற்றோர், பெரியோரின் விருப்பப்படி நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட முத்துக்குமார் , செல்லம்மா தம்பதியின் நான்காவது மகன் மகாதேவனுக்கு மாலையிட்டார். இது 1952இல் நிகழ்ந்தது.

கணவர் முத்துக்குமார் மகாதேவன் ஆசிரியராகிப் பின் அதிபராகிச் சமுதாயத்தின் மதிப்பார்ந்த மகனாகத் துலங்கினார்.

இனிய இல்லறம் வானவில்லென ஏழு வண்ணப்பூக்களைத் தந்தது.

அனூராதா, இராமகிருஷ்ணன், அனுகூயா, அனூரமா, சண்முகப்பிரியா, லலிதபாரதி, சாயிசங்கர் என அவை பெயர் பெற்றன.

அன்பான கணவன், அறிவும் ஆரோக்கியமும் நிறைந்த அழகான குழந்தைகள், மனம்நெகிழும் பெற்றோர், மாமன் மாமியார், தன் உடன்பிறப்புகள், அவர்கள்வழி உறவுகள், தன்கணவரின் உடன்பிறப்புகள், அவர்தம் சொந்தங்கள் எனப் பெருவிருட்சத்தின் நாயகியாயாகத் திகழ்ந்தார் நீலலோஜினியார். தன்பெற்றோர் பிரிந்தபோது, தன் மாமன்மாமி மறைந்தபோது, தன் உடன்பிறப்புகள் ஒவ்வொன்றாய் வழியேகியபோது, அவர்கள்வழி உறவுகளான மைத்துனர் அருமைநாதர், மைத்துணியர் ஸ்ரீஸ்கந்ததேவி, அன்னலெட்சுமி, கமலாம்பிகை என்போர் காலன்வாய்ப் பட்டபோது சொல்லொணாத் துயரில் வீழ்ந்தார்.

தன் கணவரின் உடன்பிறப்புகளான சோமகேசன், அவர்தம் மனையாள் மங்களேஸ்வரி, வாமதேவன், அவர்துணை சரோஜினிதேவி, என்போரும், மைத்துனர் தவகணேசன், மைத்துணி ருக்குமணிதேவியின் கணவர் பேரின்பநாயகம் ஆகியோரும் பிரிந்தபோது துடித்துப்போனார். தன்னுறவுகள் அனைவரும், தன்கணவரின் உறவுகளிற் பலரும் போய்விட, தன் கணவரின் தம்பி தவகணேசன் மனையாள் தவமணியினதும், மற்றொரு தம்பியார் மதியாபரணத்தினதும், அவரது தங்கை ருக்குமணிதேவியினதும் முகம் பார்த்தே பழைய தலைமுறையை அனுசரித்து வாழ்ந்தார் நீலலோஜினியார்.

நல்ல மனையாளாகக் கணவரை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொண்டார். கல்வித்துறை சார்ந்த கணவரின் துணையோடு பிள்ளைகளின் கல்வியில் அத்தீத அக்கறை காட்டினார். ஒழுக்கநெறி சார்ந்தோராக அவர்களை வளர்த்தெடுத்தார்.

பிள்ளைகள் வயதுற்றபோது அவர்களுக்குத் துணை தேடினார். அனூராதாவுக்கு சக்கரியாஸையும், இராமகிருஷ்ணனுக்கு அஞ்சனாவையும், அனுகூயாவுக்கு குமரகுருவையும், அநூரமாவுக்கு மனோகரனையும், சண்முகப்பிரியாவுக்கு இராஜதுரையையும், லலிதபாரதிக்கு சுதாகரனையும், சாயிசங்கருக்கு கார்த்திகாவையும் தேர்ந்தெடுத்து வளமான வாழ்வமைத்துக் கொடுத்தார். அவர்கள் மகிழ்வைத் தன்மகிழ்வாகக் கொண்டாடினார்.

இறுதிவரை துணையிருப்பார் என்று நம்பிய அன்புக்கணவர் 12.09.2010இல் காலன்வாய்ப் பட்டபோது துடிதுடித்துப்போனார். உலகமே இருளாகிப் போனது அவருக்கு. மக்கள் மருமக்களும் அவர்கள் வழிவந்த பேரக்குழந்தைகளும் பூட்டப்பிள்ளைகளுமே இப்போது அவரருக்குப் பற்றுக்கோடாயின.

அனூராதா சக்கரியாஸ் வழியில் பாரதி, கவிதா, ரம்யா,
 இராமகிருஷ்ணன் அஞ்சனா வழியில் சாயிசங்கீத் சாயிகீதா,
 அனுகூயா குமரகுரு அன்பில் தர்மினி, கஜனி,
 அநுரமா மனோகரன் மகிழ்வில் விஷ்ணுவர்த்தினி, வினோத்,
 சாயிசங்கர் கார்த்திகா உறவில் கேஷன், கீர்த்தனா
 எனப் பதினொருவர் நீலலோஜினியாரின் மடிகளில் பேரக்குழந்தைகளாகத் தவழ்ந்தனர்.

இந்த இனிய மகிழ்வோடு,

பேரர்களான பாரதி சிவரூபன் அன்பில் அகஸ்தியா, ஆகாஸ்,
 கவிதா கார்த்திகேயன் மகிழ்வில் ராகுல், சேயோன்,
 தர்மினி பாலபிரசாத் வாழ்வில் ஸ்ரீராம்,
 கஜனி ஜெயதீபன் களிப்பில் ஜெகவர்ஷன், ஜெகரீஷன், ஜெகசாயீஷன்
 என எண்மர் பூட்டக்குழந்தைகளாகி மடிமீது விளையாடினர்.

பேர்த்தி சாயிகீதாவின் கணவர் கஜதீபன் உட்படப் பன்னிரு பேரரும், எட்டுப் பூட்டரும், மக்கள்
 மருமக்களுமே அம்மையாரின் உலகமாயின.

அனைவரையும் ஆதரித்தார்: உறவுகளுக்கு ஆலமரமென நிழல் கொடுத்தார்: ஆயிரம்பிறை கண்டு
 அன்பான வாழ்வில் சிகரந்தொட்டார்.

இனியென்ன....? வந்த கடமை முடிந்தது: வையக வாழ்வு பயனுறக் கழிந்தது: இறையுடன்
 சேரும் நளம் வந்தது.

அந்த நாளை விகாரி ஆண்டு, வைகாசி, ஐந்தாம்நாள் எனக் கணித்தனர் நம்மவர்.

19, மே மாதம், 2019 எனக் கணித்தனர் ஆங்கிலேயர்.

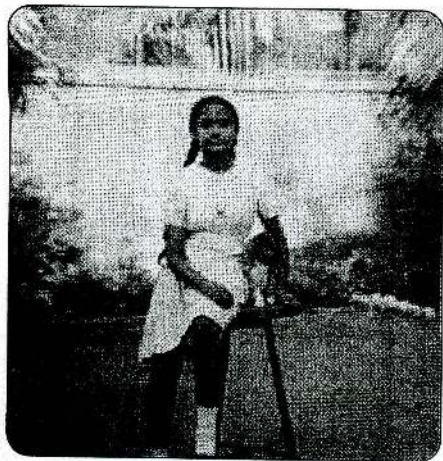
தன் காதற்கணவன் இறையுடன் கலந்த அதே ஆதவனின் நாளான ஞாயிறன்று காலை
 ஏழு மணியளவில் நீலலோஜினி அம்மையார் நிறைபொருளானார்.

இறையுடன் கலந்தவரை எண்ணி யாரும் அழுவேண்டியதில்லை.

அவர் வணக்கத்துக்குரியவர்: அவரை வணங்குவோம்: அவர் நெறி நடப்போம்.

அதுதான் நாம் அவருக்குச் செய்யும் கைம்மாறு.

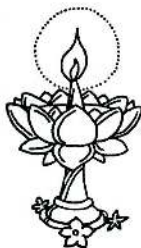
ஓம்சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

மக்கள் துயரம்.

அனைத்த மென்கரங்கள் அன்பொழுகும் அருள்விழிகள்
அத்தனையும் இன்றுறங்கிப் போனதென்ன?
நினைத்துப் பார்க்கவொண்ணா நீள்துயரைத் தந்தெமக்கு
நிறைநிலவே தாயேஎமைப் பரிந்ததென்ன?
உனக்கே பிள்ளைகளாய் ஒவ்வொரு பிறப்பினிலும்
உருவாக எமக்கருள்வாய் இனியதாயே
தனக்காக வாழ்தலின்றி எமக்காகத் துயரேந்தி
தனையழித்த தெய்வம்அம்மா நீயேநீயே

உன்றன் பாலருந்தி உருவான பிள்ளைகள்நாம்
ஒருபோதும் வழிதவறிப் போகமாட்டோம்
உன்றன் திருக்கரங்கள் எமையனைத்த காரணத்தால்
உளம்நிறைந்த அன்புநெறி மீறமாட்டோம்
தென்றல் உடல்தழுவத் தேன்தமிழில் கதைகள்சொன்ன
திருநாவின் சொல்கடந்து ஏகமாட்டோம்
நன்றாம் உன்மகவு எனவறிஞர் விதந்துரைக்கும்
நல்வழியி லேவாழ்வோம் அருள்வாய்அம்மா.

மருமக்கள் துயரம்.

தாய்க்குறிக ரானதொரு தாயாக வாழ்ந்தமாமி
தயவோடு எமையனைத்துத் துணையாக நின்றமாமி
நோய்க்குரிய மருந்தாகி எமைக்காத்து மகிழ்ந்தமாமி
நுவலரிய தெய்வமென எம்மனதில் உயர்ந்தமாமி
சேய்க்குவரு துயரெனவே எம்துயரைக் களைந்தமாமி
செயலிழந்த போதெமக்கு சக்தியென நிமிர்ந்தமாமி
ஏய்க்குமந்தக் காலன்தான் இரக்கமின்றிக் கவர்ந்தானோ
இனியதொரு தாயாக எம்நெஞ்சில் நிறைந்தமாமி.

அன்பான புன்னகையும் அழுதம்நிகர் பார்வைகளும்
அனைவரையும் அரவணைக்கும் பண்பான வார்த்தைகளும்
மென்போக்கு நடத்தைகளும் மேன்மைநிறை உபசரிப்பும்
மேதினியே போற்றுகின்ற தேவதைபோல் அருங்குணமும்
தென்பாங்குக் கலைச்சிறப்பும் சிவநெறிசார் வாழ்முறையும்
தென்புலத்தார் தெய்வம்விருந் துறவோம்பு திருநெறியும்
இன்பாங்காய்க் கொண்டுவாழ்ந்த எம்மாமி தடம்நடந்து
என்றுமவர் மனம்நோகாப் பிள்ளைகளாய் வாழ்ந்திருப்போம்.

பேரப்பிள்ளைகள் துயரம்.

ஆசையோடு மடியிருத்தி அன்பான கதைகள்சொல்லி
ஆனந்த மாயிருந்த எங்கள் பாட்டி
பாசத்தொடு முத்தமிட்டுப் பக்குவமாய்த் தமிழ்புகட்டி
பேரரெமை அரவணைத்த இனிய பாட்டி
நேசமுடை உங்களன்பு நிலைத்திருக்கும் என்றிருந்தோம்
நினைப்பெலாம் பொய்யாகிப் போனதன்றோ பாட்டி
வீசுபுயல் வந்ததுவோ வேரறுந்து போனதுவோ
வீழ்மரமாய்ச் செயலிழந்தோம் அன்புப் பாட்டி.

பூட்டப்பிள்ளைகள் துயரம்.

ஓடிவந்து நாமுறங்கும் மடியையின்று இழந்தோமே
உள்ளங்களை மகிழ்விக்கும் இன்மொழியைத் தொலைத்தோமே
தேடியெம்மை அணைத்தெடுக்கும் கைகளைப்பறி கொடுத்தோமே
தேன்கவிதை யாயிருந்த பூட்டியைநாம் மறந்தோமே
கோடிகொடுத்த தழுதாலும் கோமளமே உங்களைப்போல்
குவலயத்துக் குணமகளைக் காண்பதற்கு வழியுமுண்டோ
நாடித்தான் போயினையோ நம்பூட்டன் போனவழி
நலிந்தமுது நொந்தோமே உன்னருமைப் பூட்டர்கள்நாம்.

பெறாமக்கள் துயரம்

புகழ்பூத்த பெண்மணியாய் வாழ்ந்திருந்தாய்
புரிதலுடன் எமையனைத்துக் காத்துநின்றாய்
இகழ்வறியா உன்னிழலில் வாழ்ந்திருந்தோம்
எம்மினிய தாயெனவே மகிழ்ந்திருந்தோம்
தகவுடையோர் தலைவணங்கும் காட்சிகண்டோம்
தாயேயுன் சிறப்பையெண்ணிப் பெருமைகொண்டோம்
இகந்தனிலே இனியாரால் பெருமைகொள்வோம்
எம்தாயே உம்பிரிவால் துயரம்கொண்டோம்.

மைத்துணர் மைத்துனியர் துயரம்.

முகமலர்ந்து வரவேற்று முன்னின்று சபைநடத்தி
ஆகமகிழ வார்த்தையாடி அனைவரையும் கவர்ந்தனையே
செகமதிலே நாம்தவிக்க செந்திருவே எங்கேசென்றாய்
அகமெல்லாம் அழுகிறதே ஆறுதல்தான் எமக்கேது?

உறவினர் துயரம்.

வருகின்ற பேர்களைநீ வரவேற்று உபசரித்து
வயிறாரகப் பசியாற்றி அனுப்பி வைத்தாய்
ஒருபோதும் பிறர்நோவைப் பொறுக்காத மனத்தினளாய்
உளமார உதவிகள் செய்து வைத்தாய்
உருவாகித் திருமகளே உலகத்திற் பிறந்ததுபோல்
உயர்வான பெண்மணியாய் வாழ்ந்து வந்தாய்
தெருவீழ்ந்த மலராக எமைத்தவிக்க வைத்துவிட்டுத்
தென்னவர்தம் மன்னவரைச் சேர்ந்து நின்றாய்.

தேற்றப்பா.

நதியோடிக் கடல்சேரல் நாளோடிக் கணக்காதல்
விதியோடி வினையாதல் எல்லாமே — மதியேகேள்
நியதிப் படியன்றி நீணிலத்தி லெவையும்நம்
வசதிப் படிநிகழா காண்.

ஆக்கம்:

கந்தவனம் கோணேஸ்வரன்.

026 222 1869

தில்லையில் அருளிய
திருப்பொற்கண்ணம்
ஆனந்த மனோலயம்
அறுசீர்க்கழி நெடிவடியாசிரிய விருத்தம்

1. முத்துநற் றாமம்பு மாலைதூக்கி
 முளைக்குடந் தூபநற் றீபம் வைம்மின்
 சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளு
 நாமக ளோடுபல லாண்டிசைமின்
 சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
 கங்கையும்வந்து கவரிகொண்மி
 னத்தனை யாறனம் மானைப்பாடி
 யாடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

முத்து நல்தாமம் பூமாலை தூாக்கி
 முளைக்குடம் தூபும் நல்தீபம் வைம்மின்
 சந்தியும் சோமியும் பார்மகளும்
 நா மகளோடு பல்லாண்டு இசைமின்
 சீத்தியும் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
 கங்கையும் வந்து கவரீ கொள்மின்
 அத்தன் ஐயாறன் அம்மானைப் பாடி
 ஆடப்பொன் சுண்ணம் கிடித்தும் நாமே.

2. பூவியல் வார்சடை யெம்பிராற்குப்
 பொற்றிருச் சுண்ண மிடிக்கவேண்டு
 மாவின் வருவகி ரன்னகண்ணீர்
 வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
 கூவுமின் றொண்டப் புறநிலாமே
 குனிமின் றொழுமினெங் கோனெங்கூத்தன்
 றேவியுந் தானுவந் தெம்மையாளச்
 செம்பொன்செண் சுண்ண மிடித்துநாமே.

பு கியல் வார் சடை எம்பிராற்குப்

பொன் திருச் சுண்ணம் கிடிக்கவேண்டும்
மாவின் வடுவகிர் அின்ன கண்ணீர்

வம்மின்கள் வந்து உடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம் நலாமே

குனிமின் தொழுமின் எம்கோன் எம் கூத்தன்
தேவியும் தானும் வந்து எம்மை ஆளச்
செம்பொன் செய் சுண்ணம் கிடித்தும் நாமே.

3. சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்

தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி

யிந்திரன் கற்பக நாட்டியெங்கு

மெழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெருமி

னந்தரர் கோனயன் றன்பெருமா

னாழியா னாதனல் வேலன்றாதை

யெந்தர மாளுமை யாள்கொழுநற்

கேய்ந்தபொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

சுந்தரம் நீறு அணிந்தும் மெழுகித்

தூய பொன் சிந்தி நிதி பரப்பி

கிந்திரன் கற்பகம் நாட்டி எங்கும்

எழில் சுடர் வைத்துக் கொடி எடுமின்

அந்தரர் கோன் அயன் தன்பெருமான்

ஆழியான் நாதன் நல்வேலன் தானத்

எந்தரம் ஆள் உமையாள் கொழுநற்கு

ஏய்ந்த பொன் சுண்ணம் கிடித்தும் நாமே

4. காசமணி மின்களு லக்கையெல்லாங்

காம்பணி மின்கள் கறையுரலை

நேச முடைய வடியவர்க

ணின்னு நிலாவுக வென்றுவாழ்த்தித்

தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாருங்கச்சித்

திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்

பாசவினையைப் பறித்துநின்று

பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே

காக அணிமின்கள் உலக்கை எல்லாம்
காம்பு அணிமின்கள் கறை உரலை
நேசம் உடைய அடியவர்கள்
நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தித்
தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்து ஆடும் கச்சித்
திரு ஏகம்பன் செம்பொன் கோயில்பாடிப்
பாசம் வினையைப் பறித்து நின்று
பாடிப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

5. அறுகெடுப் பாரய னும்மரியு
மன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
நறுமுறு தேவர்க ணங்களெல்லா
நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்கவொட்டோங்
செறிவுடை மும்மதி லெய்தவில்லி
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பற்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

அறுகு எடுப்பார் அயனும் அரியும்
அன்றி மற்று இந்திரனாடு அமரர்
நறுமுறு தேவர் கணங்கள் எல்லாம்
நம்மில்பின்பு அல்லது எடுக்கலுட்டோம்
செறிவு உடை மும்மதில் எய்த வில்லி
திருஏகம்பன் செம்பொன் கோயில்பாடி
முறுவல் செவ்வாயினீர் முக்கண் அப்பற்கு
ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

6. உலக்கை பலவோச்ச வார்பெரிய
ருலகமெ லாமுரல் போதாதென்றே
கலக்க வடியவர் வந்துநின்றார்
காண வுலகங்கள் போதாதென்றே
நலக்க வடியோமை யாண்கொண்டு
நாண்மலர்ப் பாதங்கள் கூடத்தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
மகிழ்ந்துபொற் சுண்ண மிடித்துநாமே

உலக்கை பல ஓச்சுவார் பெரியர்

உலகம் எலாம் உரல்போதாது என்றே
கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்

காண உலகங்கள் போதாது என்றே
நலக்க அடியோமை ஆண்டுகொண்டு

நாள் மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி

மகிழ்ந்து பொற்சண்ணம் கிடத்தும் நாமே.

7. சூடகந் தோள்வளை யார்ப்வார்ப்பத்

தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்பவார்ப்ப

நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்பவார்ப்ப

நாழு மவர்தம்மை யார்ப்பவார்ப்ப

பாடக மெல்லடி யார்க்குமங்கை

பங்கின னெங்கள் பராபரனுக்

காடக மாமலை யன்னகோவுக்

காடப்பொற் சண்ண மிடித்துநாமே

சூடகம் தோள்வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்

தொண்டர் குழாம் எழுந்து ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப

நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப

நாமும் அவர் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப

பாடகம் மெல்லடி ஆர்க்கும் மங்கை

பங்கினன் எங்கள் பரா பரனுக்கு

ஆடகம் மாமலை அன்ன கோவுக்கு

ஆடப் பொற்சண்ணம் கிடத்தும் நாமே.

8. வாட்டடங் கண்மட மங்கைநல்லீர்

வரிவளை யார்ப்பவன் கொங்கைபொங்கத்

தோட்டிரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்

சோத்தெம்பி ரானெற்று சொல்லிச் சொல்லி

நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையிம்மை

யாட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி

யாடப்பொற் சண்ண மிடித்துநாமே.

வாள் தடம்கண் மடம் மங்கை நல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்ப வண்கொங்கை பொங்கத்
 தோள்திரு முண்டம் துதைந்து இலங்கச்
 சோத்துஎம் பிரான் என்று சொல்லிச்சொல்லி
 நாள்கொண்ட நாண் மலர்ப் பாதம் காட்டி
 நாயின் கடைப்பட்ட நம்மை இம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

10. முத்தணி கொங்கைக ளாடவாட
 மொய்குழல் வண்டின மாடவாடச்
 சித்தஞ் சிவனொடு மாடவாடச்
 செய்கயற் கண்பனி யாடவாடப்
 பித்தெம் பிரானொடு மாடவாடப்
 பிறவி பிறரொடு மாடவாட
 வத்தன் கருணையொ டாடவாட
 வாடப்பொற் கண்ண மிடித்து நாமே.

முத்து அணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
 மொய்குழல் வண்டு இனம் ஆட ஆட
 சீத்தம் சீவனொடும் ஆட ஆடச்
 செம் கயல் கண் பனி ஆடஆடப்
 பித்து எம்பிரானொடும் ஆட ஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையொடு ஆட ஆட
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

11. மாடு நகைவா ணிலாவெறிப்ப
 வாய்திறந் தம்பவ ளாந்துடிப்பப்
 பாடுமி னாந்தம்மை யாண்டவாறும்
 பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
 தேடுமி னெம்பெரு மானைத்தேடிச்
 சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
 யாடுமி னம்பலத் தாடினானுக்
 காடப் பொற்கண்ண மிடித்து நாமே.

மாடு நகைவாள் நலா ஏறிப்ப
வாய் திறந்து அம் பவளம் தூடிப்பப்
பாடுமின் நம் தம்மை ஆண்ட ஆறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
தேடுமின் எம் பெருமானைத் தேடிச்
சீத்தம் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
ஆடுமின் அம்பலத்து ஆடினானுக்க
ஆடப் பொற்கண்ணம் கிடத்தும் நாமே.

12. மையமர் கண்டனை வானநாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்றனை
யையனை யையர் பிரானைநம்மை
யகப்படுத்த தாட்கொண்டருமைகாட்டும்
பொய்யார்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
போதிக் கண்ணினைப் பொற்றொடித்தோட்
பையர வல்குன்ம டந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

மை அமர் கண்டனை வான நாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை
ஐயனே ஐயர்பிரானை நம்மை
அகப்படுத்து ஆட்கொண்டு அருமைகாட்டும்
பொய்யார் தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
போது அரிக் கண் இணைப் பொன்தொடித்தோள்
பை அரவு அல்குல் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப் பொற்கண்ணம் கிடத்தும் நாமே.

யதா அதம : தத் ந திவா ந ராத்ரி:
ந ஸத் ந ச அஸத் சிவ ஏவ கேவல:
தத் அக்ஷரம் தத் ஸவிது: வரேண்யம்
ப்ரக்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புரானீ
(ஸ்வேதாச்வதரோபகிஷதம் 4-18)

13. மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீ
 ரென்னுடை யாரமு தெங்களப்ப
 னெம்பெரு மானிம வான்மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்றகப்பன்
 றமையனெம் மையன் றாள்கள்பாடிப்
 பொன்னுடைப் புண்முழுல மங்கைநல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்துநாமே

மின் இடைச் செந்துவர் வாய் கரும்கண்
 வெள் நகை பண் அமர்மென் மொழியீர்
 என்னுடை ஆர் அமுது எங்கள் அப்பன்
 எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத்
 தன்னடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
 தமையன் எம்ஜயன் தாள்கள்பாடிப்
 பொன்னுடைப் புண்முலை மங்கை நல்லீர்
 பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

14. சங்கம ரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
 தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
 செங்கனி வாயித முந்தடிப்பச்
 சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
 கங்கை யிரைப்ப வராவிரைக்குங்
 கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
 பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்க
 பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

சங்கம் அரற்றச் சீலம்பு ஒலிப்பத்
 தாழ்குழல் சூழ்தரும் மாலை ஆடச்
 செம் கனிவாய் இதழும் தூடிப்பச்
 சேயிழையீர் சீவலோகம்பாடிக்
 கங்கை இரைப்ப அரா இரைக்கும்
 கற்றைச் சடைமுடியான் கழற்கே
 பொங்கிய காதலில் கொங்கை பொங்கப்
 பொன் திருச்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

15. ஞானக் கரும்பின் நெளிகைப்பாகை
 நாடற்கரிய நலத்தை நந்தார்
 தேனைப் பழச்சுவை யாயினானைச்
 சித்தம்பு குந்துதித் திக்கவல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தமும் பேறவாழ்த்திப்
 பானற்ற றடங்கண்ம டந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

ஞானக் கரும்பின் தெளிகைப் பாகை
 நாடற்கு அரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச் சுவை ஆயினானைச்
 சித்தம் புகுந்து திக்திக்க வல்ல
 கோனைப் பிறப்பு அறுத்து ஆண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தமும்பு ஏற வாழ்த்திப்
 பானல் தடம் கண் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப் பொற்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

16. ஆவகை நாமும்வந்தன் பர்தம்மோ
 டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவின்மேற்
 தேவர்க னாவிலுங் கண்டறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
 சேவக மேந்தியவெல் கொடியான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
 சேவக னாமங்கள் பாடிப் பாடிச்
 செம்பொன் செய் சுண்ண மிடித்துநாமே

ஆவகை நாமும் வந்து அன்பர் தம்மோடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடி வின்மேல்
 தேவர் கனாவிலும் கண்டு அறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
 சே அகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
 சிவபெருமான் புரம் செற்ற கொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

17. தேனக மாமலர்க் கொன்றை பாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடை மேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைப்பாடி
 மால்விடை பாடிவ லக்கையேந்து
 மூனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 யும்பரு மிம்பரு முய்யவன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
 பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

தேன் அகம் மா மலர்க்க கொன்றைபாடிச்
 சீவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வான் அகம் மா மதிப் பிள்ளை பாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்
 ஊன் அகம் மா மழுச் சூலம் பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனகம் ஆக நஞ்சு உண்டல் பாடிப்
 பொன்திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

19. வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந்தென் நிலைபாடிச்
 சிறறும் பலத்தெங்கள் செல்வம் பாடிக்
 கட்டிய மாசணக் கச்சைபாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மே
 லிட்டுநின் றாடு மரவம்பாடி
 யீசற்குச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

வட்ட மலர்க் கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழும் தென்தில்லைபாடிச்
 சிறறம்பலத்து எங்கள் செல்வம் பாடிக்
 கட்டிய மாசணக் கச்சை பாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
 கிட்டு நன்று ஆடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

20. வேதமும் வேள்வியு மாயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையு மாயினார்க்குச்
 சோதியு மாயிரு ளாயினார்க்குத்
 துன்பமு மாயின்ப மாயினார்க்குப்
 பாதியு மாய்முற்று மாயினார்க்குப்
 பந்தமு மாய்வீடு மாயினாருக்
 காதியு மந்தமு மாயினாருக்
 காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
 சோதியும் ஆய் இருள் ஆயினார்க்குத்
 துன்பமும் ஆய் இன்பம் ஆயினார்க்குப்
 பாதியும் ஆய் முற்றும் ஆயினார்க்குப்
 பந்தமும் ஆய் வீடும் ஆயினாருக்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு
 ஆடப் பொற்கண்ணம் இடித்தும் நாமே.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய திருவாசகம்

தொல்லை இரும் பிறவி சூழும் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறி அளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னும் தேன்.

சிவபூரணம்

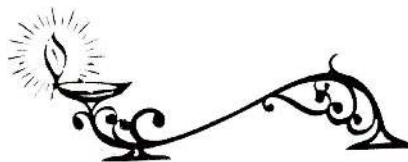
நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க!
கோகழியாண்ட குருமனிதன் தாள் வாழ்க!
ஆகம மாகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க!
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க!
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க!
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
கரங்குவிவா ருன்மகிழுங் கோன் கழல்கள் வெல்க!
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க!
ஈசன்னடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி

மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடி போற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நந் தேவனடி போற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளு மலை போற்றி
 சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பன் யான்
 கண்ணுதலான் தன் கருணை கண் காட்டவந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங் கொழியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லையிலாதானே நிற்பெருஞ் சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்.
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்மிருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுரா ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே யுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்து ஓங்கார மாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா வென ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமானனாம் விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பின்

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்களேத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி
 புறந்தோல் போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
 மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிவை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
 நலந்தா நிலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங் கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீரா யுருக்கி யென் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே யுள்ளானே
 அன்பருக்குக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாய்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே

ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூஉத்த மெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே யென் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணாரமுதே உடையானே
 வேற்றுவிசார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம்ஐயா அரனேஓ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய் கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாகும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவிஅறுப்பானே யோவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்
 (சிவபுராணம் முற்றிற்று)

சக்தி வழிபாடு

ஓம் சக்தி வாழ்க! ஓங்காரப் பொருள் வாழ்க!
ஆம் சக்தி இவளென்றே அனைவோரும் தொழ வாழ்க!
ஆண்டங்கள் ஈன்றவளே! அகிலாண்ட நாயகியே!
விண்ருரைக்க ஏலாத விரிசடையோன் துணையவளே!
எண்ணுக்கும் எழுத்துக்கும் எட்டாமல் இயல்பவளே!
கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் காணாமல் நிற்பவளே!
அன்புருகி நெஞ்சுருகி அமுதே பணிவார்க்குக்
கல்மனமும் கரைந்துருகக் காட்சிதரும் காரிகையே!
பிறைகூடும் பெம்மானும் பாற்கடலைக் கொண்டானும்
நிறை மிக்க தாமரையை நல்லிடமாய்க் கொண்டானும்

விண்ணவரும் மண்ணவரும் மற்றுமுள்ள உயிர்க்குலமும்
எண்ணற்ற நான் மறையும் ஏத்துகின்ற மூத்தவளே
ஆதிபரா சக்தியென ஆன தொரு பேர்பெற்றுப்
பேதித்த பல்சமயக் குழுக்கள்தம் உட்பொருளே!
மருத்தூர்க் குடிவந்து மாந்தர்க்கு வாழ்வளித்து
உருவத்தைக் காட்டாமல் உவந்தெம்மைக் காப்பவளே!
தாமங் கடம்பென்பர் படைபஞ்ச பாணமென்பர்
நாமம் பலவாக நவில்கின்ற நாயகியே!
காஞ்சியிலே காமக் கணியாக வீற்றிருந்து
வாஞ்சையுடன் சமயபுர மாரியென வாழ்ந்திருந்து

ஆலவாய் அழகர்க்கு அங்கயற்கண் ணானவளே!
நாலுமறை போற்றிடவே நாயகியாய் நிற்பவளே!
மழலைச்சொல் சம்பந்தன் வாயுறத் தமிழ்பாட
விழைவுடனே பொற்கிண்ணப் பாஷேந்தி வந்தவளே!
திருக்கடவுர்ப் பட்டனுக்குத் திங்கள் எழச் செய்தவளே!
பெருங்கடலாம் பிறவியினில் பித்தேறி மூழ்கிவிட்ட
மடமாந்தர் எங்களையும் கரைசேர்க்க வந்தவளே!
படங்கொண்ட பாம்பணிந்து பராசக்தி ஆனவளே!
மூவர்க்கும் தேவர்க்கும் எட்டா மறைப்பொருளே!
யாவர்க்கும் அன்புவலைக் கெட்டும் விழும்பொருளே

(அமர். திருமதி. நீலலோஜினி மகாதேவன்)

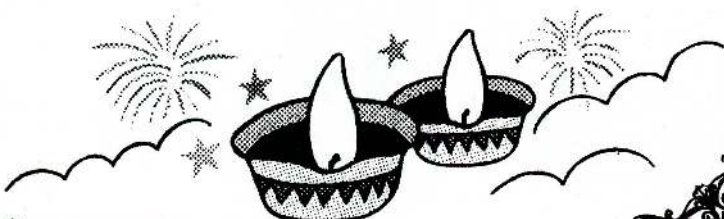
நின்ன ஈவ்வல்

எமது இதயத்தில் அமர்ந்திருந்து வாழ்வை வழமாக்கிய

அன்புத் தெய்வம்

திருமதி. நீலலோஜினி மகாதேவன் அன்னார்
சிவனடிசேர்ந்த செய்தி கண்டு 19.05.2019ம் தினம் மரணக்
கிரியையில் கலந்து கொண்டவாகள், உடன்நின்று
உதவியவர்கள், உற்றார், உறவினர்கள், தொலைபேசி மூலம்
அனுதாபித்தவர், இரங்கலுரை பகிர்ந்தோர், மலர் வளையங்கள்,
பதாதைகள், பொருட்கள் வழங்கிய ஸ்தாபனங்கள், சங்கங்கள்,
பாடசாலைகள், பொதுமக்கள், மயானத்து கிரியைகளை
குறைவற நடத்திய அன்பர்கள் 31ம் நாள் கிரியைக்கான
உதவிகள், ஏற்பாடுகள் நல்கிய அனைத்து
அன்புள்ளங்களுக்கும் எமது உளம் மகிழ்ந்த நன்றிதனைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

குடும்பத்தினர்

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ,
அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கறதோ,
அது நன்றாகவே நடக்கிறது
எது நடக்க ஒருக்கறதோ,
அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்
உன்னுடையது எதை ஆழந்தாய்?
எதற்காக நீ அழுகறாய்?
எதை நீ கொண்டு வந்தாய்?
அதை நீ ஆழப்பதற்கு?
எதை நீ படைத்துக்கொளாய்?
அது வினாசுவதற்கு?
எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ,
அது அங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது,
எதை கொடுத்தாயோ,
அது அங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது,
எது ஒன்று உன்னுடையதோ
அது நானா
மற்றொருவருடையதாகிறது
மற்றொரு நான்,
அது வேறொருவருடையதாகும்,
அந்த மாற்றம் உலக நியதியாகும்.

இதுவே உலக நியதியும்,
எனது படைப்பின் ஏழ்மையுமாகும்
-பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-

